

641 Uradno izpričevalo deželne bolnice in porodnice v Ljubljani: Naravna Franc Jožefova grenčica, zavžita v količinah od 150 do 200 gramov, se izkazuje kot prijetno in ne prehitro razkrajajoče sredstvo. Poleg tega ima napram drugim, na odvajanje čreves učinkujočim zdravilnim vodom še to prednost, da „Franc Jožefovo“ vodo bolniki lahko zavživajo in ne da bi nastla kaka nevšečnost.

Dopisi.

Teharje. (Prvaška ljubezen do bližnjega). V Šošteričevi gostilni popival je v nedeljo kmečki sin Franc Gajšek iz Vrh pri Teharjih. Proti večeru zapustil je popolnoma pijan gostilno in pred gostilno obežal. Proti jutru so ga našli skoraj čisto zmrzlega pred hišo. Prenesli so ga potem v bližnji hlev in poslali po zdravnika v Store. Zdravnik je takoj prišel ter konstatoval, da ga ne more več rešiti. Popoldne je prišel duhovnik in ga dal v zadnje olje. Potem so ga spravili na njegov dom, kjer je ob treh zjutraj umrl. Čudna je pri vsem tem Šošteričeva ljubezen do bližnjega. Šošterič, ki je eden glavnih stebrov prvaških agitatorjev na Teharjih, se ni niti zmenil za Gajšeka, ga pustil celo noč pred hišo ležati, akoravno se ga je pri njem nasrkal. Šošteričevo človekoljubje kaže tudi dejstvo, da za Gajšeka ni imel drugega prostora kot hlev. Teharčani, zapomnite si to človekoljubje krčmarja Josipa Šošteriča!

Iz Vurberga. Prosim, gospod urednik, sprejmite moje naznanilo med dopise, ker pri najboljši volji ne morem toliko novcev skupaj spraviti, da bi naznanilo v inzerat dal ter plačal. Ali vendar se bojim, da bi ljudje dobre prilike ne zamudili, ker mislim je vsak zadovoljen, če katero reč poceni kupi. Namreč če kdo potrebuje starih nadgrobnih železnih križev, ta iste lahko od Vurberskega župnika gospoda Kokelja čisto po ceni kupi. Ker on je dal stare križe na pokopališču izdreti in te je brez vsega vprašanja cerkvenih ključarjev in tudi drugih farmanov dal zapeljati skoraj enega svojih najbolj gorečih petelinov v Maribor, da jih je tam pod sramotno ceno prodal. Kaj se je s tem denarjem napravilo, to mi ni znano. Ko so se ljudje čez to pritoževali, da so našli na vseh Svetnikov dan tako pokvarjeno pokopališče, je župnik potem eno nedeljo se močno hudoval na prižnici ter rekel, da ima on pravico križe prodati ter da mu to postava dovoljuje. Vendar se mi pa čudno zdi, ker pomnim že šest župnikov na Vurbergo, pa še ne vem, da bi kateremu prišlo kaj takega na um, da bi križe s pokopališča drl ter jih prodal. Kaj si naš župnik še vse dovoli, to je pa vendar že preneumno; če res ima „pravico“, naj bi vsaj poprej s prižnice naznanil, naj si lastniki križe odstranijo in če bi se to ne bi zgodilo, potem se bi jih lahko on odstranil dal. Pa pozor: mislim kadar bode križev zmanjkalo, takrat mogoče pa pridejo kosti na vrsto, ker „kšeft je kšeft“...

Z Bogom! Ribniški rešetar.

Sv. Lenart slov. gor. (Božična slavnost). Nemška šola priredi letos svojo božično slavnost v nedeljo, dne 17. t. m. ob 3. uri v veliki telovadni dvorani. Posebno lepa bode prireditvev neke božične igre za otroke. Potem se bode vse otroke obdarovalo. Slavnost se prične točno ob določeni uri; vsled tega je priporočati, da vsakdo pravočasno pride. Vstopnine ni nobene plačati. — Obdaritev vbohig šolskih otrok s šolsko juho se vrši od začetka januarja naprej. Kmetje, darujte za vboho šolsko deco življenjskih sredstev, kakor krompirja, masti, fižola itd.!

Hrastnik. Ljubi „Štajerc“, kar si že pred leti prorokoval, se je že uresničilo: Roševo domišljavo in naduto paševstvo se je podrlo, za vedno podrlo... Kaj je bil stari Roš vse, in danes ni nič! Pred kratkem bil je tukaj izvoliti novi načelnik krajnega šolskega sveta. Doslej je bil ta načelnik Roš, ki se je seveda z znanimi svojimi priganjači hudo prizadeval, da bi bil zopet izvoljen. Pa ni šlo! Izvoljen je bil za načelnika splošno priljubljeni krčmar g. Birtič, za namestnika pa fabrični direktor g. F. Burger. Ta izid volitve je splošno razveselil, saj je s tem Roševo paševstvo popolnoma pokopano. Seveda se Roševci zdaj po prvaških cunjah togotijo in napadajo vse navprek ter pljujejo ogenj in

žveplo. Zlasti umazani srbofilski listič „Jutro“, pri katerem ima baje zlasti tudi novo pečen doktor Fran Roš besedo, čeprav obenem in poleg tega prakticira pri c. k. deželni vladi v Ljubljani, — se hudo jezi in zahteva, da se bodejo slovenski interesi kakor doslej varovali. No, Rošova banda je po našem mnenju malo slovenskih interesov, pač pa interese svojega lastnega žepa zastopala. Krajni šolski svet ima pod sabo dve utrakvistični in eno javno nemško šolo. Zato se sme od njega polno brezstrankarstvo in objektivnost zahtevati. Zato nam tudi imena izvoljenih jamčijo. Roševstvo pa naj brizga svoj strup po predalih „Jutra“, potem pa naj se liki gadu poskrije v hrastniških skalah...

Novice.

Koliko je vredno jedno ptičje gnezdo? Piše se nam; Jedno ptičje gnezdo je vredno najmanj 1000 kron. E, kdo bi to verjel? No, počakajte, vam bom povedal! Vaš Janezek razmeče gnezdo, kjer je čivkalo pet goščic ali pa pet rdeče-repk. Sedaj pa pomislite. Pet takih — le gobčkov, ki nimajo drugega dela, kakor za kljun skrbeti, pojé en dan že nekaj, recimo samo 50 gosenic. Torej vseh pet sné 250 gosenic, ki žrô po letu naše drevje zato, ker je vaš Janezek razmetel gnezdo in vzél mladiče, ki so potem poginili. Recimo torej, vseh teh pet požeruhov bi bilo le še štirideset dni odpiralo lačne kljune v gnezdu, in vsak dan lepo v miru pohrustalo 250 gosenic, bi bili požrli 7000 gosenic. Ali je prav, ali ne? „Menda bo!“ Sedaj pa dalje: Vsaka gosenica, to je gotovo, požrè na perji in cvetji, kadar se to vrže, toliko kolikor je sama težka. Recimo, da žrè trideset dni, in da vsak dan uniči le jeden sad (pa jih gotovo več), botem bodo vse skupaj nič manj kakor 225.000, reči: dve sto pet in dvajset tisoč jabolk ali hrušk uničile, ki so, če računimo en sad pol vinarja, vredni 1125 kron, reči: tisoč sto pet in dvajset kron! — Torej če vam pravim, da je jedno gnezdo vredno 1000 kron, mi kar ne ugovarjajte, ampak verjemite mi! Vašemu Janezku, ali če imate še kaj takih porednežev, pa vbijte v glavo — če drugače ne grè, tudi z leskovim oljem — da naj ptičja gnezda pri miru pustí, da bodo ptički mogli pomagati stiskalnemu kmetiču!

Cesar in zdravnik. Ko je prejšni zdravnik našega cesarja dr. Wiederhofer umrl, priporočalo se je vladarju, naj sprejme sedanjega svojega zdravnika dr. Jožefa Kerzl. Cesar je končno zapovedal, da naj pride Kerzl drugo jutro ob 10.

uri k njemu k avdijenci. Drugi dan bila je um 10, — Kerzla pa ni bilo. Šele ob 11. uri je adjutant cesarju naznanil, da je zdravnik prišel. „Le pripeljite ga notri“, je rekel cesar jezno, „jaz mu bodem že pokazal!“ Kerzl stopi v sobo in cesar pravi: „Zapovedal sem vam ob 10. mi priti; zdaj pa jaz nimam več časa za Vas!“ In cesar je obrnil zdravniku hrbet. Ali Kerzl je obstal pri vratih in je rekel: „Veličanstvo! Imel sem v garnizijski bolnišnici nujno, neobhodno potrebno operacijo. Šlo se je za eno človeško življenje, veličanstvo!“ Cesar se je obrnil in je vprašal: „In kdo je tisti bolnik, kateremu na ljubo ste moje povelje zamudili?“ — „Bolnik je neki infanterist 73. peškopolka.“ — Brez vsake nadaljnje besede stopil je cesar k zdravniku, mu pogledal dolgo v oko in stisnil krepko roke... Od tega časa bil je dr. Kerzl cesarjev telesni zdravnik!

Iz Spodnje-Stajerskega.

Dr. Verstovšek je c. k. profesor, ki poučuje v nemškem jeziku nemščino na nemški gimnaziji v Mariboru. Da pri tem več zasluži nego deset njegovih pobožnih volilcev, ni treba posebej omeniti. Ali vse to je bilo profesorju dru. Verstovšku menda premalo. On si je mislil: Zakaj si kopiči dr. Korošec, ki je le kaplan, lepe denarce, ko bi jih tudi jaz prav lahko zaslužil?! In tako je postal dr. Verstovšek, ki svoj čas klerikalca niti živlega ni mogel videti, ki bi vsacega klerikalca najraje na žlico vode pojedel, ki je pisaril proti klerikalcem kakor Lah proti tripoliškim Turkom, — tako je postal torej ta dr. Verstovšek sam — klerikalec. Je pač čudna reč, „prepričanje“ med ljudmi Verstovškovega kalibra. Verstovšek bi moral biti med štajerskimi Slovenci tip politične neznačajnosti in „narodni“ Slovenci bi se ga morali izogibati. V resnici pa se nam dozdeva, da padajo danes že najliberalnejši „narodnjaki“ pred Verstovškom na kolena... Ali se „narodnjaki“ res niso priučili politične resnice, da vadi pot v pravo „narodnost“ čez liberalizem? Ali se dajo res preslepiti od priučenih fraz tega ali onega političnega „Švigašvaga“, ki uči neko za vsako pametno ljudstvo naravnost neverjetno in nezmiselnostno klerikalno „narodnjaštvo“?... Res je, res, — štajerski slovenski narodnjaki bi poljubili celo čevljev kitajskega „bokserja“, ako bi bil ta čevljev rdeče-plavo-belo pobarvan... Zato hvalijo tudi narodnjaški listi dra. Verstovška zaradi njegovega zadnjega „govora“ v državni zbornici. Priložnost za ta svoj „govor“ si je dr.

Iz Perzije.

V Perziji so razmere že leta sem prav nezadovoljive, — vlade se odstavlja dan za dnevom, revolucija sledi revoluciji, kri teče v potokih in vse gospodarsko napredovanje je izključeno. V političnem oziru pa ima od teh notranjih bojev edino Perzija lepe dobičke. Rusija hujska namreč v notranjem Perzije, da bi na ta način dobila priložnost, vmešati se in — pograbititi kolikor mogoče te nje sosedne države. Naša slika kaže nekaj prizorov iz Perzije. Pod številko 1 vidimo karavansko cesto v Perziji, pod številko 2 perzijsko patroljo ob meji in pod številko 3 življenje ob perzijsko-ruski meji na reki Aras.

Bilder von der persische, russischen Grenze.

1. Karawanenstrasse
2. Persische Grenzpatrouille.
3. Russisch-persische Grenze am Aras-Fluss.

Zahtevajte

povsod

„Štajerca“.

